

2n premi del XII Concurs Literari de Tardor (Festallibre, Montblanc)

Una rosa per a un drac

La idea d'un drac sempre sol ser dolenta, és més, si li demanes a un nen de tres anys que et digui què és un drac probablement et dirà que una bèstia enorme, ferotge, amb els ulls vermells i les dents afilades, que treu foc per la boca i es menja a la gent. Però la veritat és que no som tan dolents, o almenys no tots. Jo soc un drac i em dic Eidos, que en grec significa *bondadós*, i visc en una cova del bosc del Tillar.

I us preguntareu, què dintre ha d'explicar un drac amb una avorrida vida solitària? Doncs la història de com vaig deixar d'estar acompanyat, perquè jo tenia un germà.

Sí, un germà que m'estimava, era bona persona, si en podem dir així. Jugàvem a fet i amagar pel bosc i sempre em deixava guanyar, cosa que feia pel simple fet de ser el germà gran. Ell em cuidava perquè els nostres pares van morir ja fa temps, quan jo encara era un ou.

Però aquesta és la història del meu germà.

Tot va començar un dia qualsevol. Em vaig despertar i ell no hi era, ho feia sovint, de marxar, i no em vaig preocupar. Però a la nit encara no havia tornat i llavors em vaig alertar. El dia següent tampoc encara no havia aparegut i vaig decidir anar a fer un vol, literalment, i buscar-lo pels pobles dels voltants. I el vaig trobar a Montblanc. Estava al davant d'un estable, just allà. Primer no sabia què estava fent perquè estava d'esquena i quan es va girar vaig veure que portava una vaca a la boca, no m'ho podia creure. Nosaltres ens vam posar d'acord de ser vegans, ja que tot i la mala fama que tenim de carnívors també ens podem alimentar de plantes! Tornant al tema, es va girar i em va veure, la seva mirada no era la mateixa, estava furiós i no el reconeixia. No vaig saber reaccionar, per tant, el meu primer instint va ser girar-me i marxar. Aquella mateixa nit va tornar a la cova, jo estava plorant en un racó, se'm va apropar i em va dir:

- Sento molt que ho hagis vist. Pensava dir-t'ho.
- Estalvia't les molèsties, ja he vist prou.

- Si us plau, deixa que t'ho expliqui millor. No és del tot el que sembla...-vaig assentir amb el cap i ell va prosseguir.

-A partir d'una certa edat els dracs no poden menjar més vegetals. Jo ja he arribat a aquesta edat i per molt que no m'agradi m'he d'alimentar per sobreviure -em va dir amb un to apenat.

- Ets conscient que poden enviar a un d'aquells cavallers que maten dracs? -li vaig contestar entre sanglots.

- Sí que en sóc conscient, però et prometo que si algun dia em cacen et deixaré un regal del color de la sang perquè recordis que el teu germà va lluitar fins al final.

Em vaig girar cap a ell i amb els ulls plens de llàgrimes li vaig dir:

-No diguis aquestes bestieses mai més!

Passaven els dies i el meu germà sempre tornava a la cova, fins que va arribar el dia. Sí, el dia que vosaltres anomenau *Sant Jordi*. El vaig anar a buscar i quan el vaig trobar estava lluitant contra un cavaller, no podia mirar però ho havia de fer. El cavaller, anomenat Jordi, era fort, un digne adversari del meu germà. Cada cop que feia, el drac el rebutjava amb un cop de cua i no pensava que pogués perdre. Però de sobte el cavaller va agafar la seva enorme llança i li va clavar al cor al meu germà. Em vaig quedar de pedra, no m'ho podia creure! El meu germà estava estès al terra amb una ferida profunda. De la ferida en va brollar sang i, de la sang un roser amb flors vermelles. I sí, tan vermelles com la sang.

Podria ser aquell el record, el que em volia oferir el meu germà? El cavaller va agafar la rosa que sens dubte era la més bonica del roser, i li va lliurar a una noia molt bella. Totes les altres estaven una mica més pansides i misericordioses. Ell va agafar la més maca en senyal de victòria. En canvi jo vaig recollir, quan tothom ja havia marxat, la més malbaratada en senyal de pèrdua. Des de llavors l'he guardat, per recordar que era l'únic que em quedava per perdre.

I aquesta és la història que un drac solitari pot explicar. I per si algú s'ho arriba a plantejar, no, no guardo rancor als humans pel fet de matar dracs: si amenacem la vostra espècie és d'allò més normal.

I el significat que té el dia dedicat al vostre patró per mi en té un de ben diferent. Conmemorar la mort del meu germà plantant una rosa cada 23 d'abril.

I vet aquí la història, que si és mentida no serà veritat.